

Vakaumus Veteraanikodin käytävällä kulkee sivari. Vaaleansininen työtakki liehuen poninhäntä hilahdellen. Avonaisesta ovesta hän vilkaisee sisään huoneeseen, jossa vanha mies istuu jälleen karttojensa ääressä puhuen hiljaisella äänellä itsekseen. Äyräpää, Vammeljoki, Ihantala, Kuolemanjärvi. Siellä silloin niin moni nuorukainen, aseveli ja ystävä antoi uhrinsa isänmaalle. Sen uhreista suurimman. Miksi minun piti selvitä. Miksi? Vain saadakseni nähdä nämä sivarit ja kuullakseni heidän ylevät aatteensa. Jos kukaan ei aseeseen tartu, ei sotia ole. Hah? Miekat auroiksi. Luota naapuriisi, älä vihaa. Ja samaan aikaan naapuri takoo jo auratkin miekoiksi. Vanha mies vaipuu muistoihinsa ja on jälleen siellä jossakin. Taas hän kuulee kaukaiset kumahdukset. Oman tykistön kumeat lähtölaukaukset. Ja pian naapuri vastaa, sen hän tietää. Tällä kerralla nuo jysähdykset eivät ole tykeistä. Ne ovat hänen sydämensä lyöntejä. Hän ei vain tiedä sitä. Hän on jälleen siellä, ja maailma ympärillä repeää. Räjähdysten lieskat peittyvät savuun sekä ilmaan ryöppyävään hiekkaan ja pölyyn. Kaikkialle sinkoavien sirpaleiden ilmaa repivä ääni parkuu räjähdysten jylyn lävitse. Aurinkoinen kesäpäivä peittyy yönmustaan tomuun. Ja sitten hiljaisuus iskee yllätäen, jäljellä vain korvien humiseva kohina. Pölyn laskeutuessa korvien kohinaan sekoittuu uusi ääni. Kohti ryntäävän vihollisarmeijan pelottava "Uraaaa" huuto. Kaksi miestä eteen työnnetyllä vartioasemalla joen väärällä puolella. Paluuta ei ole. Tykistökeskitys on vienyt sillan. Mies puristaa konekiväärin laukaisukahvoja, valojuovarivi iskee kohtiryntäävänsä rintamaan Etumaiset kaatuvat takaa tulevien jalkoihin mutta hyökkäys vain jatkuu. Vyö loppuu ja mies kallistuu toverinsa puoleen ja huutaa; Syötä! Aseveljen kypärän alta on valahtanut verivana joka värjää kasvot punaiseksi. Mies tempaa kaatuneen kädestä patruunavyön. Valojuovien viuhka lakaisee hyökkääjien harvenevaan riviin ensimmäisen aukon. Huuto vaimenee ja hyökkäys tyrehtyy. Isku rinnassa ja maailma ympärillä katoaa pimeyteen. Sivari kulkee käytävällä ja vilkaisee sisään huoneen avoimesta ovesta. Näkee karttojensa päälle lyhistyneen vanhuksen ja astuu huoneeseen. Koskettaa sormellaan kaulaa ja etsii sitten ranteesta pulssia. Laskee käden hitaasti pöydälle ja ottaa kaksi askelta taaksepäin. Nuori mies ryhdistäytyy ja nostaa kätensä tehden kunniaa. Pyyhkii silmänurkkan nousseen kosteuden pois. Siirtyy takaisin käytävälle ja sanoo vastaan kävelevälle hoitajalle: " Kessu taisi lähteä."